

Hồi 61

Lá Thư Bí Mật

Cần Quân Hiệp kinh hãi vô cùng, bất giác chàng lùi lại hai bước. Trong mình chàng đã bị thương mấy chỗ, mà cây Huyết Hồn Trảo của Triển Phi Ngọc lại cực kỳ lợi hại, chàng sợ không thể chống nổi. Hướng chi Triển Phi Ngọc lại cảm hận chàng đến cực điểm, nàng muốn giết chàng cho bằng được mới nghe. Cứ trông nét mặt nàng bùng bùng sát khí cũng đủ rõ ý chí quyết liệt của nàng.

Vừa rồi Triển Phi Ngọc đã ước thử đôi lời để xem có hàn gắn lại được phần nào mối tình tha thiết ngày trước chăng? Nhưng Cần Quân Hiệp đã cương quyết cự tuyệt không nể nàng gì, lại còn thốt ra những lời mai mỉa sâu cay và hai bên đã đi đến chỗ cạn tài ráo máu, một mất một còn thì cuộc tranh đấu này chàng không còn hy vọng gì thoát khỏi tay nàng được, nếu chàng không thắng là phải chết.

Hai người gờm gờm nhìn nhau hồi lâu, không ai nói gì mà cũng không ai chịu ra tay trước.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương tưởng chừng đến nghẹt thở.

Sau Triển Phi Ngọc đột nhiên cười gằn lên tiếng:

- Đã đến giờ quyết liệt rồi đây!

Cần Quân Hiệp đáp ngay:

- Đến giờ rồi thì người động thủ đi.

Triển Phi Ngọc trong tay cầm cây Huyết Hồn Trảo vung lên thành một vòng tròn đỏ như máu. Trong vòng tròn lớn lại còn vô số vòng tròn nhỏ xoay chuyển không nhất định, khiến cho người nhìn thấy phải hoa mắt lên.

Những vòng tròn nhỏ liên tiếp xoay chuyển nhằm chụp xuống Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp lùi lại đến năm sáu bước. Bỗng chàng la lên:

- Khoan đã!

Triển Phi Ngọc lập tức thu Huyết Hồn Trảo lại ngay. Nàng tướng Cần Quân Hiệp có ý hòa hoãn, liền hững hờ đáp:

- Chậm mất rồi! Chậm mất rồi!

Cần Quân Hiệp nghe nàng nói vậy đã hiểu ý ngay, liền lắc đầu nói:

- Người hiểu lầm ý ta. Người với ta đi đến chỗ tranh đấu kẻ chết người sống thì khi nào ta lại thềm mở miệng xin người nữa!

Triển Phi Ngọc cũng lộ vẻ rất cương quyết hỏi:

- Vậy người còn có điều chi muốn nói?

Cần Quân Hiệp hỏi ngay:

- Có phải chính người đã phóng ám khí đánh trúng con Âm Dương mã để đuổi nó đi không? Bây giờ Triển Phi Yên đâu rồi?

Triển Phi Ngọc lạnh lùng đáp:

- Đúng đó! Ta e rằng y chết rồi. Người tưởng y còn sống được nữa hay sao?

Cần Quân Hiệp lại tức sôi máu. Chàng không tài nào dằn lòng được nữa. Nhưng trong tay lại không có một thứ khí giới gì để đối địch với cây Huyết Hồn Trảo. Chàng đành xoay tay lại nắm lấy một cây to bằng miệng chén giạt mạnh một cái, nhổ luôn cả gốc rễ. Đất cát tung lên rào rào như mưa. Thần lực của chàng cực kỳ mãnh liệt, khiến cho Triển Phi Ngọc không khỏi hãi hùng.

Cần Quân Hiệp trở thần lực cầm giữa thân cây để nguyên cả cành lá nhằm đập xuống đầu Triển Phi Ngọc. Cuồng phong rít lên âm âm, ai trông thấy cũng phải khựng khiếp.

Triển Phi Ngọc buông tiếng cười gằn. Nàng đứng yên một chỗ. Luồng kinh phong thổi tà áo nàng bay lạch bạch, mái tóc nàng bay tung hất cả lên. Nàng giận tái mặt, ai trông thấy cũng phải ghê hồn.

Triển Phi Ngọc thấy cả cây lẫn cành lá chụp xuống đầu mình, liền vung mạnh cây Huyết Hồn Trảo lên nghênh địch.

Cành cây bị Huyết Hồn Trảo phang vào gãy rãng rặc. Lá cây rụng xuống đất và bay tứ tung.

Chỉ trong nháy mắt chiếc cây trong tay Cần Quân Hiệp bị Huyết Hồn Trảo đánh veo veo, trụi hết cành lá, mà thân cây cũng chỉ còn hơn trượng.

Tiếp theo là những tiếng rau ráu vang lên không ngớt. Cái cây bị đứt dần, về sau chỉ còn lại một đoạn dài chừng hơn thước.

Triển Phi Ngọc múa tít cây Huyết Hồn Trảo đánh xuống tới tấp. Làn ánh đỏ mỗi lúc một dày đặc và tiết ra một mùi tanh tươi ghê gớm.

Cần Quân Hiệp bị bóng Huyết Hồn Trảo bao vây và đánh rất rát, chàng phải lùi hoài.

Đột nhiên chàng giơ tay lên liệng khúc cây còn lại vào Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc thét lên một tiếng. Nàng khẽ đưa cây Huyết Hồn Trảo lên, gạt phăng đoạn cây đi. Nàng lún người xuống lấy đà nhảy xổ vào Cần Quân Hiệp. Đồng thời vung cây Huyết Hồn Trảo đánh xuống.

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi vội uốn cong người về phía sau như cây cầu vồng, vừa tránh khỏi cây Huyết Hồn Trảo của đối phương.

Bỗng nghe "roạt" một tiếng, vạt áo trước ngực Cần Quân Hiệp đã bị cây Huyết Hồn Trảo cào rách ra một mảnh lớn.

Chàng giương mắt lên nhìn Triển Phi Ngọc thì cây Huyết Hồn Trảo lại chụp xuống. Thế mạnh như sấm sét. Nếu chàng bị trúng chiêu này tất không toàn tính mạng.

Trong lúc nguy cấp như ngàn cân treo đầu sợi tóc, Cần Quân Hiệp vội nhảy tung người lên như một mũi tên rời khỏi mặt đất chừng ba thước, rồi lao người đi theo chiều ngang.

Triển Phi Ngọc không ngờ Cần Quân Hiệp lại có thể thi triển được thân pháp này để tránh khỏi chiêu trảo hiểm ác của nàng. Nàng thu thế về không được, đành để cây Huyết Hồn Trảo giáng xuống đánh sầm một tiếng.

Cây trảo đã đập trúng vào một khối đá lớn làm cho nó vỡ thành bảy tám mảnh.

Triển Phi Ngọc thu thế về rồi, ngẩng đầu nhìn lên.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng rùng rợn!

Nguyên Cần Quân Hiệp lao người đi chỉ cốt tránh thoát chiêu trảo của đối phương. Hai chân chàng dùng sức quá mạnh, người chàng lướt ngang như con cá lội lẹ đến cực điểm. Chàng không kịp chú ý nhìn xem đầu mình lao về hướng nào. Lúc nghe tiếng "binh" phát ra mới biết đầu chàng đã đụng mạnh vào một tảng đá vách núi.

Dù công lực Cần Quân Hiệp có cao thâm đến đâu nhưng cái đụng mạnh này vào tảng đá núi rắn chắc cũng không khỏi đầu vầng mắt hoa.

Cần Quân Hiệp la lên một tiếng, đứng ngay người lại. Đầu chàng đau đớn cơ hồ ngất xỉu, mắt tối sầm lại, không nhìn thấy rõ vật gì nữa. Nhưng tai chàng vẫn nghe được tiếng khí giới rít trên không trước xa sau gần, chàng biết đó là cây Huyết Hồn Trảo đang giáng xuống đầu mình.

Cần Quân Hiệp còn đang lơ lửng trên không mà mắt lại tối sầm, không biết đường né tránh mới thật là nguy!

Giữa lúc hoang mang, chàng đành vung tay trái lên gạt. Tay áo chàng đã bị cây Huyết Hồn Trảo của đối phương đánh đứt rời. Bây giờ chỉ còn tay không để đối chọi với cây khí giới cổ quái cực kỳ lợi hại.

Triển Phi Ngọc thấy Cần Quân Hiệp đụng đầu vào tảng đá núi, rồi chàng phải đứng ngay người lên. Nàng liền nhân cơ hội này, nghiêng răng nhảy xổ về đằng trước, nhằm đúng đầu Cần Quân Hiệp chụp xuống.

Giả tử chiêu trảo này mà nàng chụp xuống ngực Cần Quân Hiệp thì chàng nhất định phải chết. Dù cho chàng có giơ cánh tay trái lên đỡ thì nàng chỉ khẽ rứt cây Huyết Hồn Trảo về một chút là nó sẽ chụp trúng cánh tay trái chàng ngay.

Cây Huyết Hồn Trảo này có chất kỳ độc, hề nó chạm vào được chỗ nào chảy máu là hư huyết ngay. Dù người có công lực cao đến mấy cũng khó mà thoát chết.

Nhưng Triển Phi Ngọc lại nhằm chụp xuống đầu Cần Quân Hiệp, lúc thấy đối phương đột nhiên giơ tay lên, nàng sợ chàng đột khí giới, tự nhiên giật tay về để nhằm chụp vào cổ tay chàng. Nhưng từ trên đỉnh đầu cách cổ tay xa hơn ở trước ngực một ít, thành ra tuy rút tay về, mà nàng không chụp trúng cổ tay Cần Quân Hiệp. Đồng thời cánh tay Cần Quân Hiệp lại gạt đúng vào chuôi cây Huyết Hồn Trảo.

Triển Phi Ngọc dùng sức quá mạnh mà chân lực trong người Cần Quân Hiệp cũng bành trướng lên. Cánh tay chàng cứng như sắt. Huyết Hồn Trảo đụng vào cánh tay bật lên một tiếng bịch khô khan.

Triển Phi Ngọc bỗng thấy một luồng đại lực đối phương xô mạnh tới. Người nàng không tự chủ được, bị hất lộn nhào đi. Nếu tay nàng không nắm chặt thì cây Huyết Hồn Trảo đã tuột băng đi rồi.

Cần Quân Hiệp bị cây Huyết Hồn Trảo đè xuống cũng ngã lăn ra đất. Chàng miễn cưỡng đứng dậy thì thấy Triển Phi Ngọc cũng vừa mới đứng lên được.

Chàng biết rằng mình hãy còn ở vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm chứ chưa phải là đã chiếm được thượng phong, liền hít mạnh một hơi chân khí, hú lên một tiếng dài rồi lùi lại hơn một trượng.

Chàng cố ý lùi lại xa là để lấy đà rồi nhảy xổ tới đánh một đòn quyết liệt.

Nhưng lúc chàng đang lùi lại thì đột nhiên nghe tiếng ngựa hí. Tiếng ngựa này vang dội rất lâu, khác với ngựa thường. Cần Quân Hiệp biết ngay là con Âm Dương mã đã mang Triển Phi Ngọc đi lúc nãy giờ quay lại.

Chàng không nghĩ gì đến Triển Phi Ngọc ở trước mắt nữa, xoay mình lại ngay thì thấy con Âm Dương mã đang chạy loạn lên ở trong rừng và lướt qua phía sau chàng chỉ cách chừng hơn một trượng.

Cần Quân Hiệp trông rõ Triển Phi Yên vẫn còn trên lưng ngựa. Chàng thét lên một tiếng nhảy xổ đến bên con ngựa.

Triển Phi Yên thấy tiếng động, ngẩng đầu ra ngó thì thấy Cần Quân Hiệp đã nhảy tới bên cạnh.

Cần Quân Hiệp vừa nhìn thấy nàng thì lòng đau như cắt. Chàng lập tức nhảy phốc lên lưng ngựa, nắm lấy dây cương giật mạnh.

Con Âm Dương mã có người giật cương chạy càng lẹ. Nó hí lên một tiếng dài rồi lao như tên bắn.

Cần Quân Hiệp gia roi quất vào hông ngựa, ngựa chạy càng cấp bách. Chớp mắt đã ra khỏi khu rừng cây.

Ngoài khu rừng này là con đường thẳng về Vi gia trang.

Cần Quân Hiệp cho ngựa phi nước đại không phải chàng sợ Triển Phi Ngọc rượt theo mà chỉ mong sao đến được chỗ an trí Triển Phi Yên rồi sau sẽ liệu. Chàng tính rằng dù mình có bị độc thủ của bất cứ ai, miễn sao cho Triển Phi Yên đừng lọt vào tay Triển Phi Ngọc là được rồi. Như vậy thì giục ngựa cho chạy về Vi gia trang là rất hợp ý chàng.

Âm Dương mã thật là một con thần mã. Nó chạy mau đến nỗi cát bụi mịt mù trông như một làn khói trắng, che hết cả người lẫn ngựa.

Làn khói vàng cuộn cuộn bốc đi, khiến cho những người qua đường thấy mà chẳng biết giống gì lướt qua.

Ngựa chạy không đầy nửa giờ thì đến trước Vi gia trang.

Cần Quân Hiệp trở về đất cũ trong lòng cảm khái muôn vàn. Nhưng gặp lúc cấp bách, chàng không có thì giờ mà ngắm cảnh ngày trước.

Chàng giật cương cho ngựa nhảy qua con ngòi vây bọc quanh Vi gia trang.

Giữa lúc con Âm Dương mã đang vọt lên, chân chưa chấm đất, thì bảy tám mũi phi tiêu rít lên véo véo bắn đến tới tấp.

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi la lên:

- Tại hạ đây mà!

Chàng vươn tay ra bắt được ba mũi phi tiêu. Nhưng còn đến ba bốn mũi đồng thời bắn tới suốt qua bụng ngựa vào tới ruột.

Nguyên Cần Quân Hiệp thấy phi tiêu bắn tới vẫn tưởng là trang khách trong bản trang phóng phi tiêu ra để ngăn người ngoài tự ý xông vào, nên chàng mới la lên: "Tại hạ đây mà".

Khi chàng thấy phi tiêu bắn suốt qua bụng ngựa thì biết ngay không phải trang khách trong Vi gia trang, vì bọn này không ai có công lực ghê gớm đến thế! Đây nhất định là người ngoài đã phóng phi tiêu làm cho con ngựa đến bị tử thương.

Tuy con ngựa đã bị trọng thương, nó vẫn còn hăng máu chạy xông vào đến khu đất trống trước cửa nhà mới ngã gục.

Cần Quân Hiệp chưa kịp nhảy xuống ngựa thì đã có một thanh trường kiếm đâm tới sau lưng chàng.

Chàng né người đi một chút, lưỡi kiếm lướt qua bên mình. Chàng liền xoay tay nắm được cổ tay bên địch. Chàng giật mạnh một cái để đoạt thanh kiếm.

Tuy Cần Quân Hiệp đoạt được kiếm cầm tay rồi, nhưng chưa tính đến chuyện giết kẻ thù, chàng xoay tay khoa kiếm lên để hộ vệ cho mình. Đồng thời chàng rung chân một cái hát Triển Phi Yên lên vai mình rồi chạy về phía trước. Chàng cũng không kịp nhìn xem phía sau mình có bao nhiêu kẻ thù mà chỉ nghe thấy tiếng la rầm trời:

- Ngăn chặn hấn lại!

- Chặt thủ cấp hấn để đem đổi lấy cây Huyết Hồn Trảo.

Cần Quân Hiệp chuồn luôn quả cống vào trong trang rồi! Tâm thần chàng trấn tĩnh lại được một chút.

Bọn người này toàn là do Triển Phi Ngọc mới dẫn dụ đến đây, bọn họ chưa thuộc hết hình thế Vi gia trang này, nên còn sợ mắc cạm bẫy không dám tiến vào. Ít ra chàng cũng còn

ấn lánh được một lúc. Cần Quân Hiệp tránh tả né hữu chạy sâu vào trong trang rồi, không nghe rõ tiếng reo hò quát tháo nữa. Chàng liền dừng bước lại ngẩng lên nhìn Triển Phi Yên thì thấy hai mắt nàng nhắm nghiền tựa hồ như người ngủ say.

Cần Quân Hiệp đưa mũi kiếm ra để mở cửa phòng. Chàng khoa chân bước vào đóng chặt cửa lại.

Chàng vừa ngẩng đầu nhìn lên thì không khỏi thuôn mặt ra vì căn phòng này chính là thư phòng của Vi Cự Phu.

Cần Quân Hiệp khẽ đặt Triển Phi Yên xuống. Mắt chàng chợt ngó tới một bức họa đồ treo trên vách, liền lẩm bẩm:

- Nói nhăng! Đây hẳn là Vi Cự Phu sắp chết rồi nói nhăng nói càn.

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng cũng tiến về phía bức họa đồ. Tới nơi, chàng trầm ngâm một lúc rồi mới giơ tay ra tháo tấm họa đồ xuống, đoạn vung chưởng đánh vào tường.

Chàng yển trí phát chưởng này đánh vỡ tường ra thì mặt sau cũng chẳng có gì.

Ngờ đâu "sầm" một tiếng vang lên. Bức tường bị chưởng đánh vào, lộ ra một cái huyệt động quả như lời Vi Cự Phu đã nói trước khi chết là trong thư phòng y còn có một gian mật thất nhỏ kín.

Cần Quân Hiệp đứng ngăn người ra. Sau chàng thò tay vào trong huyệt động sờ rồi lấy ra được một cái hộp.

Cần Quân Hiệp mở nắp hộp thì thấy bên trong có đặt một phong thư.

Bất giác tay chàng run lên bần bật mở thư ra coi.

Nét chữ viết trong thư này yếu ớt và lạch lạch. Thoạt tiên chàng nhìn thấy dòng chữ đề trên đầu lá thư:

"Cự Phu nhị huynh nhã giám".

Cần Quân Hiệp lẩm bẩm:

- Té ra bức thư này của người ngoài viết cho y.

Chàng chưa đọc nội dung bức thư lại nhìn ngay chỗ tự danh cuối thư đã thấy để rõ năm chữ "Tiểu đệ là Cần Nhật Túy".

Cần Quân Hiệp lại thộn mặt ra, một lúc sau định thần lại coi. Bức thư như sau:

“Về việc Uyển Ngọc, ngô huynh bất tất phải nói nhiều. Bình sinh tiểu đệ là kẻ phong lưu lãng mạn, tuyệt không chung tình với một ai. Chính Uyển Ngọc cũng biết vậy. Thế mà ngô huynh lại ép tiểu đệ lấy Uyển Ngọc làm vợ chính thức, há chẳng đáng buồn cười ru?”

Mấy tháng trước đây, đệ coi Uyển Ngọc như tiên nữ giáng trần, nhưng hiện nay tiểu đệ lại coi nàng như là đồ bỏ”.

Cần Quân Hiệp vừa xem xong bức thư bỗng nghe đánh sầm một tiếng! Cửa thư phòng đã bị người lấy chân đạp cho mở tung ra.

Tuy Cần Quân Hiệp nghe thấy mà chàng cũng chẳng buồn ngoảnh mặt ra nhìn. Lúc này lòng chàng rối ren đến cực điểm.

Chàng nghĩ đến câu nói của Vi Cự Phu lúc lâm tử “Nếu lần ấy y không chết thì gặp cơ hội nào khác thì ta cũng quyết hạ sát y”.

Nhớ tới đây, chàng tự hỏi:

- Giả tử vào địa vị mình gặp trường hợp này thì làm thế nào? Liệu mình có làm như Vi Cự Phu không? Y... Y đã là con người bạc hạnh như vậy, mẫu thân mình thật là đáng thương! Chắc mẫu thân thấy cái chết của y không được minh bạch mà người vẫn một lòng tha thiết với kẻ bạc tình này. Giả tử ngày ấy mà Vi Cự Phu không chịu đứng ra kết hôn trên danh nghĩa với mẫu thân mình thì cơ sự sẽ đến thế nào? Liệu Tố Thủ tiên tử Đường Uyển Ngọc còn mặt mũi nào trông thấy người đời nữa chẳng?

Vi Cự Phu giết Cần Nhật Túy dĩ nhiên là một sự chắc chắn rồi. Nhưng Cần Quân Hiệp có bao giờ tưởng tượng đến là khi Vi Cự Phu nhận được bức thư tuyệt tình tuyệt nghĩa của Cần Nhật Túy rồi lại còn ước hẹn với y tương hội.

Bây giờ có thể Cần Quân Hiệp còn tưởng tượng ra tình hình lúc Vi Cự Phu và Cần Nhật Túy tương hội sau khi nhận được bức thư kia. Chàng cho là hai người đàm luận với nhau hồi lâu mà Cần Nhật Túy không chịu nghe lời, nên Vi Cự Phu mới động thủ hạ sát y.

Đã đến động thủ thì khó nói lắm. Dù Vi Cự Phu cố ý giết Cần Nhật Túy thật thì cũng không phải là lỗi tại y. Huống chi y còn nhận lấy Đường Uyển Ngọc làm vợ.

Ròng rã hai mươi năm trời, Vi Cự Phu vẫn giữ mình theo lễ nghĩa, tuyệt không xâm phạm tới Đường Uyển Ngọc. Hơn nữa y còn vì Đường Uyển Ngọc mà nuôi con cho.

Mặt khác, y biết Cần Nhật Túy là kẻ bạc tình phụ nghĩa, song vẫn dẫu ở đáy lòng, không bao giờ thổ lộ ra với Đường Uyển Ngọc tức là y không muốn làm cho nàng phải thương tâm. Thế thì con người Vi Cự Phu thiệt là một bậc quân tử hiếm có ở đời.

- Tấm lòng quảng đại của Vi Cự Phu đã đi đến kết quả nào?

Cần Quân Hiệp tự hỏi câu này rồi chàng thộn mặt ra không muốn trả lời nữa.

Vi Cự Phu bị chết về tay mẹ con Đường Uyển Ngọc. Chết ở trong bàn tay những người mà hai mươi năm nay y đã chu toàn hết sức để khỏi tai tiếng, lại không muốn cho ai phải đau lòng.

Cần Quân Hiệp ù tai hẳn đi, nên có người đập cửa tiến vào phòng mà chàng cũng không nghe thấy nhìn thấy người đó là ai?

- o O o -